

Krátké pojednání o leguánech, desce od stolu a autismu

Nejmasovější akce v historii výletů filmové společnosti Atomyk Piktures za kulturou a oddechem v podobě natáčení filmů proběhla poslední březnový víkend roku 2004. Již podruhé se všichni, kteří chtěli a mohli, vydali na chatu v Bohem zapomenuté vísce Lipová kdesi poblíž přehrady Lipno. Tentokrát se nás sešlo celkem 15, a to navíc Magda ke všeobecnému zděšení všech nemohla jet (zděšení proto, že Dominik (AP) se v důsledku této zprávy zbláznil a málem se nikam nejelo. Nakonec jsme ale situaci vyřešili a do království sněhu se vypravili.) Mezi těmito 15 lidmi se nacházeli jak klasičtí přívrženci AP – vak (AP), Dominik (AP), Speedy_G, JJ, Čuníček, Tina atd., tak i některé netradiční akvizice – například externistka Lenka dorazila kvůli drobné roli v parodii na Krakonoše až z Plzně... (c; Po překonání prvotních trampot (jako například kde vzít červené světlo, koloběžku, rakev, jak nacpat do batohu třikrát větší množství lihovin než činí jeho objem, jak se dostat od školy na nádraží za 4 minuty, když JJ s autem nikde apod.) jsme se zdárně sešli na vlakovém nádraží (tedy až na ty, kteří byli buďto hrozivě líní, nebo rádi hazardují se životem, přečez se na chatu rozhodli nechat dovézt maminkou Dominika (AP), přezdívanou Enge...)). Tentokrát Morpheus nezvolil svůj klasický způsob přepravy (tj. zaplatit za jízdenku na vlak přibližně o dvě stě korun víc než ostatní) a lístek si zakoupil s předstihem. K mému zklamání jsme opět nejeli dobytčím expresem, do kterého bych někdy určitě rád zavítal (úroveň služeb prý stejná jako v průměrném osobáku ČD a navíc seno zdarma...) Dorazili jsme celkem v klidu až do stanice Rybník a tam přestoupili na jiný vlak. Abychom se nenudili, několikrát jsme schválně vystoupili na špatné zastávce, chvíli předstírali, že o tom nevíme, a pak zase nasedli zpátky. Když jsme se po kolejích vlnovitého charakteru (soudě podle více než občasných škubů a trhů vagonu) doplazili až do cílové stanice Lipno, dozvěděli jsme se, že automobilová skupina má „menší zpoždění“ – zhruba hodinu... Nepochybovali jsme o tom, že rodinné auto Dominika (AP) zná pojem forsáž, a tak nás tato zvěst zanechala chladnými. Popadli jsme svá objemná zavazadla (u některých nejmenovaných osob typu Čuníčka povětšinou tekutého charakteru) a vydali se na pěší úsek naší cesty za víkendem ve znamení pohody a tvůrčí i životosprávné svobody. Čekali jsme, že přetěžká zátěž na našich bedrech se pronese, ale že ji budeme muset táhnout několik (několik více) kilometrů do kopce, a ještě se u toho (například v mém případě) nechat otravovat nemístnými poznámkami, jsme netušili. Každopádně se nám podařilo po namáhavém pochodu, během něhož jsem několikrát uvažoval, že se na chatu vykašlu a místo toho si pěkně na sněhu sednu, rozpustím ho a uvařím si výbornou vietnamskou instantní polévku (kterou jsem nakonec po bližším ohledání ani nenašel odvahu otevřít), se dovléct na místo srazu s tatínkem pilul, který nás zachránil od trmácení se do kopce o sklonu přibližně 80°, o němž pilul tvrdila, že je to určitě správná cesta. Už jsme se chystali vyrazit na poslední úsek cesty, když kolem nás prolétla jakási rozmazaná skvrna a všem bylo podle téměř hořícího sněhu kolem a kvílení brzd jasné, že skupina automobilistů dorazila. Jakoukoli případnou radost se shledání s nimi mi sami zkazili už po třech sekundách, kdy mi Dominik (AP) s výrazem malomyslného pitomce vesele sdělil: „Přivezli jsme ti tu tašku, pojď si jí vzít!“ Nezbylo mi než se za všeobecného veselí ověsit batohy ve stylu vánočního stromku a nic nenamítat. Vložili jsme bagáž a vedeni nezdolným vakem (AP), který měl výbavu hodnou výpravy na Dachstein, jsme počali zdolávat úsek, o němž kdosi tvrdil, že měří kilometr. Relativita tohoto označení se projevila přibližně po třech kilometrech, kdy JJ říkal něco ve smyslu, že „je sice fajn, že Frantíci vynalezli metrický systém, ale když může být prašivej kilometr dlouhej přes půl republiky...“. Už jsem ho ani moc nevnímal, neboť jsem si, jak praví reklama, užíval své drobné starosti - asi hodinový kyslíkový dluh a páteř ne dvakrát, ale pětikrát esovitě zahnutou „díky“ všelijaké, jen ne příjemně se nesoucí tašce. Celý „pohodový“ výlet prokládali beznadějný optimisté či spíše naivní blbci hláškami typu: „Podívejte na tu nádhernou přírodu kolem!“, takže když si ten samý hlas začal stěžovat, že zapadl v potoce do bahna, došla má těžce zkoušená duše zadostiučinění. Nakonec se mi podařilo donutit vaka (AP), aby mi vzal alespoň jednu tašku – jak jinak než tu s jídlem (když jsem ji pak vybalil, vypadala spíš jako lednička – vak (AP) do ní totiž prozíravě nabral asi padesát kilo sněhu, aby se mi nezkazily instantní nudle...). Polomrtví jsme se dovlékli na chatu, a pochybuju, že můj nově vytvořený rekord v rychlosti vběhnutí do sprchy hned po vstupu někdo překoná. Následující hodiny probíhala postupná etablace v již z minula známém prostředí, kterou náš pokoj (Čuníček, JJ, Morpheus, Milan a já) vyřešil jednoduchým vybalením věcí – vyházeli jsme vše na podlahu, trochu promíchali, posypali sněhem z mé tašky a domácká atmosféra byla na světě (podobný, ne-li horší stav jsme udržovali až do neděle, přičemž když nám v sobotu připadalo, že začíná zavládat pořádek, uspořádali jsme pro jistotu válku s házením věcí od salámů až po plyšového dinosaura po sobě...) Dominik (AP) a pilul posléze odešli naproti Erikovi a Katce, kteří dorazili později, a my ostatní jsme čekání na zkompletování osazenstva chaty vyplnili pingpongem, zevlováním u krbu a hlavně zkoušením rekvizit. Už asi 10 minut po příjezdu totiž začli po domě pobíhat různí šílenci v maskách z Vřískotu a rukavicích Mickey Mouse, všude se válely lebky kromaňonců, a hlavně plyšová zvířátka. Nejoblíbenějším se nakonec stal růžový dinosaur, kterého někteří výtečníci tahali s sebou nejen ke krbu a ke stolu, ale snad i na záchod (ale na druhou stranu jsme díky němu vymysleli novou míčovou hru – pinčes s handicapem – ten pak následovaly další, jako například obíhačka s náhodným směrem obíhání, obíhačka bez vyřazování, pětihra proti jednomu, debl s dinosaurem atd.) Když někdy po deváté dorazil nejen Erik s Katkou, ale dokonce i pilul a Dominik (AP), který prohlásil, že cestu už dlouho neabsolvoval a dal by si to ještě jednou, rozhodli jsme se předvést materiál, pořízený při natáčení reklam na Borku. Řekl bych, že se setkal s úspěchem. O programu celého pátečního večera rozhodla všeobecná nechuť cokoliv točit, a tak byla plánovaná Noha 2 díky intervenci některých nejmenovaných líných členů AP k jejich

spokojenosti zrušena již po příjezdu. Jezinka projevila opět své kuchařské umění, když se rozhodla podpořit zvěsti, kolující o kvalitě jí připravované kávy, a jako požadovaný grog mi předala hrnek ohřátého rumu. Tvrdila pak, že jí pilul řekla, že se grog vaří smísením ingrediencí vroucí vody a rumu v poměru „na prst vody, na prst rumu“. Bohužel asi začala s rumem a použila prostředníček, který byl delší než hrneček... Vše pak probíhalo formou zápasu. Alkohol porazil Atomyk Piktury 1:0, někdo dostal dokonce ještě větší kotel (-) Šárka pak podle Jovy osobní statistiky porazila Jezinku 1000 ku 5 na cigarety. Obavy JJe, že vezeme příliš mnoho lihovin a budeme je dopíjet ještě ve středu ve škole, se nepotvrdily, naopak mizely doslova před očima (není divu, při Šárčině stylu pití kávy, kdy 80% tvoří rum a vše podáváme nejlépe v třilitrovém korbetu...) S některými členy AP postupem času začínala být legrace, a to například s Groopheeckem, jehož definice vlastní opilosti mě vážně dostala... („neudrším ruku ve vzpřímené horizontální poloze, a tudíž je zcela zřejmé, že jsem pil nad své limity...“). Při vstávání za účelem výměny CD s hudbou jsem pak zakopl o Dominika (AP), který pod rouškou tmy tajně zcizoval vodku formou okamžité konzumace, ačkoliv před odjezdem podezřele hranaté batohy kritizoval (navíc z něj za chvíli vypadlo, že uplynulé dvě hodiny nestrávil s vakem (AP) nahoře, ale s laškou slivovice na záchodě. Ta toto osudové setkání bohužel už nerozdýchala...). Zbytek událostí páteční noci zde nemohu na popud Jezinky a Dominika (AP) zveřejnit (kvůli obavám o své zdraví a majetek). Každopádně jsem všechny skutečnosti dopodrobna sepsal a uložil do složky „Kompromitující materiály“, kterou později výhodně vydám jako knihu (případně vydělám na jejím nezveřejnění). Lipovou 2004 hledejte v kapitole Kotelna...Nejméně polovina členů AP již jistě zažila lepší ráno než bylo to sobotní, alespoň co jsem si potom, co jsem všechny vzbudil, všiml. Hlavy tvaru ředkvi a barvy zralých třešní dokumentovaly, že na záchodech se v noci nejspíše prkýnko netrhlo :) Obzvláště dobře pak vypadal Dominik (AP), kterému ještě navíc za krkem seděla opice...ba spíše gorila...Když ze sebe většina lidí byla schopna vypravit kloudné slovo, začalo se uvažovat, co vlastně na chatě budeme dělat, když jsme natáčení Nohy zrušili a většina pití padla za vlast (což některým zaprodancům samozřejmě připadalo jako daleko vážnější problém, a tak se třeba Šárka ochotně nabízela, že „dojde nakoupit“...) Nikdo nevěděl, co se bude dít, a tak vznikla menší krize. Pak vnesl světlo do tmy naši nejistoty Erik, který vymyslel detektivní příběh, kde vrah kupodivu není zahradník, ale sněhulák. Ani na tom tolik nezáleží, protože všemi jednohlasně schválený námět samozřejmě vůbec nebyl natočen. Proto, zatímco se ostatní oddávali nicnedělání, bezduchým diskusím a obskurním stolním hrám, při kterých se málem navzájem pozabíjeli kvůli pár figurkám, vymyslelo radikální jádro AP ve složení JJ, Čuníček, Speedy_G a Milan daleko lepší věc – ztřeštěné natáčení ve stylu Jackass (upřímně řečeno jsme prvotně šli stavět toho sněhuláka, ale na tom snad tolik nezáleží...) Každopádně jsme si jako objekt svých kousků vybrali zhruba pěti- až šestimetrový strom, pod kterým jsme nakupili sníh a začali z něj skákat – samozřejmě jsme si přizvali vaka (AP) s kamerou, aby vše řádně zdokumentoval. Nejveselejším skokem jsem se, musím se skromně přiznat, prezentoval asi já, když jsem ze šestimetrové větve zahučel dolů oděn v růzovofialovém ženském tílku s čepicí z Disneylandu na hlavě (na setinu jsem pak vyrovnal rekord v běhu do sprchy:) Sotva jsem se osušil, dostali jsme další skvělý nápad, a sice zakončit filmeček scénou nohou, trčících ze sněhu jako z chladicího boxu v márnici. Za tímto účelem jsme si vyrobili cedulky se jmény a daty smrti, které jsme si připevnili na prsty u nohou šňůrkami od použitých pytlíků s čajem (doufám, že oceňujete umění improvizace:) Veselá byla i čísla „mrtvol“ – 0609 112 777, 666 a 2 000 000 (poslední jen pro zasvěcené:) Jako skvělý nápad nám to ale přestalo připadat, už když na nás vak (AP) hodil desku od stolu a začal nás s Milanovou pomocí zakopávat do sněhu. Po 3 minutách, kdy už nám naházeli sníh i za krk, a navíc se nám Milan jal sundavat ponožky, ke všemu ještě nejvíce příznaky otravy z jejich smradu, jak jsme doufali, jsme už proklínali toho, kdo „takovou kravinu vymyslel“. Svědomitý vak (AP) nás kvůli své přepečlivosti následně nechal ve sněhu doslova vytuhnout (k velké radosti přítomných Lenky a Jezinky), neboť přece „musel pořádně nasnímat všechny detaily“ (bylo nám ale jasné, že se jedná o pomstu za JJův výrok, když jsme byli zakopáváni: „Přece nebudu říkat, že je vak úplnej *#@\$%, když by nás moh slyšet...“ – samosebou slyšel, takže nejprve jsme dostali pár lopat sněhu za triko a pak následovaly již zmíněné prodlevy.) Poté, co jsme přežili i toto další natáčení, jsme se opět vydali do sprchy, a podařilo se nám nadobro vyplývat teplou vodu, takže když jsme asi za dvě hodiny točili další pokračování cyklu, který JJ nazval Danova prdel – částečně podle překladu, částečně podle zakladatele ztřeštěností na veřejnosti (mně osobně se víc zamlouval druhý návrh názvu – Jakpes), dávali jsme si hodně velký pozor, abychom si nepromočili (rozuměj neměli v důsledku válení ve sněhu mokré) oblečení. To nebylo tak jednoduché, protože JJ záhy zjistil, že kromě ponožek, ve kterých přijel, už žádné jiné nemá, a protože ty jeho byly tou dobou zrovna pošesté vyprané a půjčené Čuníčkovy mokré, obalil si nohy dvěma ručníky – vypadalo to v botách vskutku interesantně (ostatně je to i na záznamu...). Nebyl to jeho jediný problém s odíváním, protože asi dvakrát byl slyšet Milanův řev: „Jedle, máš na sobě moje kalhoty!!!“ a jednou zcizil i Erikovy ponožky...Další akcí bylo sjíždění střechy na desce od stolu. Správně, na desce od stolu. Nejprve jsme chtěli na plastové desce, ze které byly vyndané nasazovací nohy a již jsme našli u krbu, sjet menší kopec za domem, ale uznali jsme, že nejhorší, co by se nám přitom mohlo přihodit, je, že skončíme v blízkém rybníku, proboříme led a utopíme se. Proto jsme zvolili radši možnou smrt po pádu ze střechy jako vhodnější akci pro dobrý záběr kamery. Nebylo jednoduché vše zrealizovat, neboť střecha byla hodně strmá a hlavně ve výšce druhého podlaží. Pomocí hliníkového žebříku se nám podařilo vyšplhat nahoru a desku jsme nahoru tahali ovázáním zahradní hadic z kůlny (improvizace je naše druhé jméno...). První se ke komínu vyšplhal Čuníček, a podařilo se mu střechu sjet báječně, úplně jako na surfu. V mém případě už to bylo horší, neboť jsem nejprve dvakrát zahučel dolů, přičemž poprvé jsem s sebou vzal sníh ze čtvrtky střechy a podruhé jsem sebou po efektním pádu z pěti metrů řacl přímo na desku, která také podle toho dopadla (vypadala jak po týdnu v kleci s grizzlym – to

samozřejmě vak (AP) nenatočil, ač to byl vrcholný výkon – prý jsem „neřek, že už jedu“... Napotřetí už jsem jakous takous jízdu předvedl, a pak jsme ještě jezdili (a padali) synchronizovaně po nohou. Mezitím Čuníček naházel do kouřícího komína asi deset kilo sněhu, řka, že „vevnitř u krbu to bude určitě veselý“... Když potom někdo prohlásil, že už bychom toho měli nechat, že „tašky se začínaj odlupovat“, což vak (AP) pohotově natočil a pak pustil pilul, ukončili jsme tuto sérii a šli se do chaty věnovat pinčesu. Přitom jsme vynalezli nová pojmenování pro většinu zúčastněných – například JJ dostal jméno Pakub, z Milana se stal Emilan, pak dorazil Bagrófik (původně Lágróf a Lógróf), ze mě se stal Hoňza, z vaka Křovak atd. Až do večera se už nic podstatného nestalo, a tak jsme opět skončili u krbu. Tentokrát to s Alkoholem vypadalo na remízu, ale Únava vedla na body. Hráli jsme nějakou dobu Mozek, veselou to hru, kterou „nikdo nechápe, nikdo neumí hrát a vyhraje vždycky největší idiot.“ Přibližně v půlce mí milí spoluhráči shledali, že jsem neuvěřitelně podobný kresbě na kartě „Debil“, takže se začaly množit výroky jako „to máš místo pasovek“, „to může tvoje máma nosit v peněžence a říkat to je náš Honza, je to Debil po tátovi“ atd. :-)

Šárka, která si po smrtícím kafi uvařila k obědu tak hrůzostrašnou polévku, že musela dát všem ochutnat, aby se jí zbavila, a způsobila tak nevolnost pŕlky AP (nakonec vak (AP) snědl hrdinně její většinu), opět projevila svůj talent k vaření a konzumaci zajímavých slátanin, neboť si čaj zalévala vodou, která už barvu čaje měla (nejspíše rezavé trubky...) V pondělí jsem s hrůzou zjistil, že vlastně vařila čaj i mně (ten byl pro změnu červený). Když po nějaké době sezení a nicnedělání vypil Čuníček všechno pivo, které jsme nestihli schovat, uložil se ke spánku a posléze ho následoval i JJ. Mezitím se kolem krbu zformovala skupina, snažící se pomoci Jezince v úkolu, jenž si hrdinně vzala na svá bedra, a sice zbavit nás poslední lahve vína (bojovala ale na dvou frontách - i za zachování vlastní střízlivosti...) Přitom dostávala zajímavé nápady, jako například udělat si čínské nudle v popelu. Nevím už, koho to napadlo (-), ale najednou někdo vymyslel, že v popelu by se dal obalit i gumový leguán, který se povaloval poblíž krbu. Za pár minut se stal miláčkem celého osazenstva, a až na pilul, která s veřepě prosazovala jeho upečení, nebo alespoň roztavení ocasu, na něj nikdo nedal dopustit. Již nějakou dobu předtím se rozpoutala diskuse o autismu, neboť Čuníček tupě zírající do ohně evokoval u někoho vzpomínku na tuto duševní poruchu. Následně byl za autistu označen i gumový leguán, neb podle vyjádření Tiny „zírá taky pořád stejně blbě“. Postupně přicházejícím lidem byl pak vždy nabízen leguán pečený v popelu s přílohou v podobě čínských nudlí. Nikdo to nechápal, ale naprosto nejtípnější účinek to mělo na JJe, který si ihned po svém probuzení a vyslechnutí řečí o pochoutce z leguána a jeho autismu musel připadat, jako kdyby se probudil v jiném světě (nebo se tak alespoň tvářil...). Pilul pak převedla řeč na sojku práškačku z pohádky o Krakonošovi, která činorodou a v dobré náladě jsoucí skupinu AP inspirovala k natočení parodie s názvem Crackonoš. Hlavní role připadla ne zcela dobrovolně (díky rozhodnutí některých neodbytných členů AP) mně. Nakonec jsem si drogového bosse z oblasti pohoří Crackonoše rád zahrál, zvláště když mé nesrozumitelné věty (měl jsem napodobeninu vousů s nutností vnitřního orálního použití) divákům překládal Lezavý dým v podání probudivšího se JJe, který opět prokázal svůj komediální talent. Výborně se své role ujal taktéž Milan, který jako Trottellberg naprosto zazářil, protože hlášky jako Himllaudonsetsakrament nahradil výkřiky Do prkýnka! Do válečku! Jujky! a podobně... V o něco horší formě se nám podařilo vzbudit Čuníčka, který vypadal jako Čiňan (úzké štěrby místo očí, barva spíš do žluta, a mlel něco na způsob mandarínštiny). Ihned jsme ho bez milosti obsadili do role Smažky, pro kterou se posilnil vypitím všech zbytků piva, které se po celém domě nacházely (při vehementním větření a čenichání sice objevil nějaký proviant pod mou postelí, ale zároveň mi přitom rozšlápl brýle a navíc se k tomu později odmítl doznat... Hmpf...) Celá „pohádka“ se nakonec dle mínění mého vydařila nadmíru, zvláště po epickém happyendu v podobě umlácení zlého zastánce zákona Trottellberga francouzskou holí a jeho udušení Lezavým dýmem z Crackonošova megajointu... Když už jsme byli na vlně tvůrčího entuziasmu, uspořádali jsme částečně plánovanou akci jménem Ruská ruleta. Princip jsme převzali z televizního pořadu a po nanošení všeho potenciálně užitečného haraburdí ke krbu (pětikilový choroš, hasicí přístroj, kosa, pila, lebky atd.) jsme nechali diváky (neboli nespící neherce) napsat témata improvizace, kterou by chtěli v podání čtveřice Dominik (AP), Speedy_G, JJ a Milan vidět. Polovinu témat obstaral vak (AP), neboť mu byl celý večer předhazován neradostný výsledek utkání Synot – Sparta. Proto se první hraná scénka jmenovala Real Madrid vs. Manchester United a na další (jako hokejová baráž 2005, vyraždění autobusu slávistů fanoušky Bohemians, ČB, Xaverova a Sparty v daném pořadí) bohužel nedošlo. Jinak se sešla opravdu výborná témata, a vzniklé improvizace dopadly velice dobře. V poslední, na kterou jsme si vyžádali více než 3-5 minut klasického času na přípravu, jsme dokonce skloubili hned 3 témata – Vražedný maniak s kosou, sekerou a pokřiveným úsměvem, Výbuch atomové bomby a Impotent na rande... Jediné, co trochu chybělo rozsáhlé rekvizitárně, byly paruky, a co naopak přebývalo, byl Čuníček, na kterého jsme omylem asi stodaadevadesátkrát šlápli (z toho v polovině případů na hlavu). Natáčení rulety nevydrželi všichni a leckdo šel spát. Po jeho skončení jsme se tudíž i my odebrali na kutě. Ráno již dopadlo lépe než to sobotní, a jediné, co nám kazilo radost z toho, že jsme chatu přežili, byl odjezd domů a nutný úklid. Při něm jsme vše vrátili na své místo, JJ našel dokonce obě své ponožky, náš pokoj byl vyklizen, ač to tak nejprve nevypadalo, i bez použití vidlí, a všechny lahve od vypitých lihovin byly nacpány do Groopheekova batohu (ano, ty zlaté řetězy nenosí náhodou – po chatě vrací flašky vždy on...) Cesta zpět byla dobře zorganizována, a tak jsme na nádraží dorazili dokonce s předstihem. Ve vlaku na trase Rybník – Č. Budějovice nezbyly na JJe, Milana a Čuníčka sedačky, a tak se museli spokojit s posedáváním na podlaze vedle záchodu. Nevýhodnost této polohy se naplno projevila poté, co WC opustil první uživatel. Když pak jeho služeb využil i Čuníček, který ještě navíc puch naháněl s použitím bundy směrem k nám, došlo nám, že doma je opravdu doma... Chata tedy opět stála za to, a nebýt zcenzurování části tohoto článku, měli byste i vy DLOUHO o čem povídat...